

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

23 ΜΑΪΟΥ 1925

ΑΦΘ. 21

ΥΠΕΡΒΑΣΕΙΣ ΡΩΣΣΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ

Παραμπασόντος τοῦ ζητήματος τῆς ἐν Ἀθήναις οὐνιτικῆς προπαγάνδας ὁ στενὸς τῆς «Ἐκκλησίας» χῶρος δὲν ἐπέτρεψε νὰ συνεχισθῇ ὁ λόγος περὶ τῆς ἄλλης ἐκείνης ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ σώματι τῆς ὀρθοδοξίας πληγῆς, τὴν ὁποίαν ἐνεφάνισε τὸ ἐν Κάρλοβιτς κολλέγιον τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρώσων ἱεραρχῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κιέβου κ. Ἀντωνίου.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ περὶ τῆς παραсуαγωγῆς ταύτης ἄρθρῳ ἐξετέθη πῶς οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν ἀντικανονικῶς ἀπαρτίσαντες ἰδίαν Ἀυτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ῥωσικῆς διασπορᾶς, ἤρξαντο ἀπὸ τινος χρόνου ἐμφανιζόμενοι καὶ ὡς ἀνεπάγγελτοι ῥυθμισταὶ τῶν πραγμάτων τῆς ὀρθοδοξίας, σφετεριζόμενοι δὲ ἐξουσίαν ὑπ' οὐδενὸς εἰς αὐτοὺς ἀναγνωρισθεῖσαν ἐξαπολύουσι γράμματα εἰς τὰς Ἐκκλησίας μετ' ἀξιώσεων, τιμητὰ θρασεῖς ἀποφάσεων καὶ πράξεων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου. Μεταξὺ τῶν γραμμάτων τούτων ἰδιάζουσαν τὴν προσοχὴν προκαλεῖ τὸ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ ἐν λόγῳ παραδόξου συνεδρίου ἀπολυθὲν πρὸς τὸν Παναγ. Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Κωνσταντῖνον καὶ ἐν ἀντιγράφῳ κοινοποιηθὲν πρὸς πάσας τὰς Ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας διὰ νὰ θαυμάσωσι καὶ αὐταὶ τὸν κομπασμὸν τοῦ ἀπὸ Κάρλοβιτς ἐπιτιμητοῦ ἀλέκτορος, μετ' ἐπιδεικτικῆς κλασαυχενιζομένου πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις, μάλιστα δὲ πρὸς τὴν πρωτόθρονον τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐν τῷ γράμματι αὐτοῦ τούτῳ ὁ σεβ. Κιέβου Ἀντωνίος ὑπεραμυνόμενος τῆς «κανονικότητος» τῆς «Συνόδου» τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρώσων ἀρχιερέων, τῆς πηξάσης τὴν ἔδραν αὐτῆς ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας, εὐθύς ἀμέσως δηλοῖ πρὸς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην, ὅτι οἱ προκατόχοί του Μελέτιος καὶ Γρηγόριος προσέβαλον καὶ ὕβρισαν πᾶσαν τὴν Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἀπεχώρισαν ἀπ' αὐτῆς τὰς τέως εἰς αὐτὴν ἀνηκούσας Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καὶ

τῆς Φιλανδίας. Τὰς πράξεις ταύτας τοῦ Οἰκουμ. θρόνου χαρακτηρίζων ὡς «παρανόμους σφετερισμούς» δικαιολογηθέντας διὰ «ψευδῶν παραπομπῶν» εἰς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἐπάγεται ὅτι τοῦ στόματος τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος κλειστοῦ (τότε) ὄντος καὶ μὴ δυναμένου ἄρα νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ καταδικάσῃ τὴν ἀθαιρεσίαν ταύτην, ἐπιχειρεῖ τοῦτο αὐτὸς ὁ Ἀντωνίος, «ὡς δεύτερος μετὰ τὸν Τύχωνα ὀρισθεὶς ὑπὸ τῆς Μεγ. Ρωσ. Συνόδου τῆς Μόσχας τῷ 1917—8», κατὰ καθήκον δ' ἐπομένως ὑπομιμνήσκει εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην «τὰς παρανόμους πράξεις τοῦ Γρηγορίου καὶ τοῦ Μελετίου», τοὺς ὁποίους συναριθμεῖ μετὰ τῶν «ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικῶν καὶ αἰρεσιάρχῶν, ὁποῖοι ὁ Μακεδόنيος, ὁ Νεστόριος, οἱ εἰκονομάχοι κλπ.», διότι «ἐβλάδιαν τὴν ὁδὸν τούτων» καὶ, ἐπομένως, «εἶνε ἄξιοι τῆς αὐτῆς αὐστηρᾶς ἐπιτιμήσεως», δι' ἧς καὶ οἱ αἰρεσιάρχαι ἐπετιμήθησαν.

Ἄλλ' ἐὰν ἀμφότεροι οὗτοι οἱ πατριάρχαι εἶνε ὁμότυχοι τῶν μεγάλων αἰρεσιάρχῶν, «παρανομώτερα καὶ σκληροτέρα» χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ σεβ. Κιέβου ἢ τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου διαγωγή πρὸς τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Φιλανδίας καὶ διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Λιθουανίας, τὴν ὁποίαν ἀφαιρέσας παρὰ τοῦ Ρώσου πατριάρχου ὑπήγαγε «μοιχικῶς» ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας—λέγει ὁ Κιέβου Ἀντωνίος—οὐδέποτε ἐγνώρισεν τόσον χυδαίας παραβάσεις κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὑπὸ πατριαρχῶν, δὲν παραλείπει δὲ νὰ εἴπῃ ὡς ὑπαινιγμὸς ὅτι ὑπ' ἄλλων Ρώσων ἄλλοτε ἀπροκαλύπτως ἐγγράφη, ὅτι οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἀποτολμῶσι τοιαύτας ἀντικανονικὰς πράξεις ἐξαγοραζόμενοι διὰ χρημάτων, ὅτι δ', ἐπομένως, καὶ αἱ ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικαὶ πράξεις τῆς Συνόδου Κων)πόλεως ὀφείλονται εἰς παρομοίαν τῶν ἐλλήνων ἱεραρχῶν ἀδυναμίας. Ἐπιτιθέμενος δὲ ἐν οἷς ἐν συνεχείᾳ γράφει κατὰ τοῦ «Πανορθόδοξου Συνεδρίου» καὶ ἀποδίδαν τὴν συγκρότησιν καὶ σύγκλησιν αὐτοῦ καὶ τὰς ἀποφάσεις «εἰς τὸν μασωνισμόν καὶ τὸν παπισμόν» (σημ. γρ. περιεργότατος,

πράγματι, συνδυασμῶς), καὶ ἀνακαλύπτων ὑποχωρήσεις καὶ εἰς τοὺς «λουθηρανούς» καὶ εἰς «ἀσεβεῖς σοβιετικούς», ὑφ' ὧν ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης εἶχε δῆθεν περιστοιχισθῆ, κατηγορῶν δὲ τοὺς ἐν Φαναρίῳ τοιαῦτα ἀποφασίσαντας περὶ τῶν ἄλλων καὶ Φιλλανδίας καὶ Λιθουανίας ὡς «ἀναιδεῖς ψεύστας καὶ ἀπατεῶνας», ὑποδύεται ἐν τέλει τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰσιδώρου Πηλοσιώτου ἐπιτιμητικῶς μετάνοιαν συνιστῶντος πρὸς τὸν Ἀλεξανδρείας Κύριλλον. «Ἡ Παναγιότης σας —λέγει κατακλείων τὸ ἐγγράφον του ὁ Κιέβου Ἀντώνιος— πρὸς τὸ παρὸν (σ. γρ.: ὑπογραμμίζομεν ἡμεῖς) δὲν ἔχει ἀνάγκη μετανόιας· τοῦτο ὀφείλουσαν νὰ πράξουν οἱ ταράξαντες τὴν Ἐκκλησίαν Γρηγόριος καὶ Μελέτιος· ἐγὼ ὅμως ἱκετεύω ὑμᾶς νὰ σταματήσετε διὰ τῆς ἐπιρροῆς σας τὴν φοβερὰν διάλυσιν καὶ καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἐκείνοι ἤρχισαν».

Αὐτὰ τὰ ὑπερφύλακα ἠξίωσε νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον ὁ προσδρεῦων τοῦ ἐν Κάρλοβιτς Ρωσικοῦ Κολλεγίου μητροπολίτης Κιέβου Ἀντώνιος, ἵνα δὲ μὴ τυχὸν ὑποκρυβῆ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου του τούτου ὑπὸ τοῦ παραλήπτου καὶ ἀπομείνωσι μυστικά ὅσα ὁ ἐν λόγῳ μητροπολίτης ἐπεθύμει νὰ ἀλεκτροφωφήσῃ ἀπὸ τῶν δωμάτων, ἀντίγραφα αὐτοῦ ἐμερίμνησε νὰ διαβιβάσῃ πρὸς τοὺς Προέδρους πασῶν τῶν αυτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, φιλοδοξῶν, ἄλλως τε, νὰ τίθῃται ἐν ἴση πρὸς αὐτοὺς μοῖρα ὡς «Πρόεδρος τῆς ἐν ὑπερορίᾳ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας».

Πρώτιστα πάντων οὐδεμίαν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τὴν «κανονικότητα» τῆς ἐν Κάρλοβιτς «Συνόδου» τῶν ἐν ὑπερορίᾳ Ρώσων ἱεραρχῶν, οὐδ' εἰνὲ ποθεν γνωστὸν, ὅτι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος εἶχον μεταβιβάσθῃ εἰς τὸ κολλέγιον τοῦτο τὰ ἐπὶ τῶν ἔξω τῶν τοῦ Ρωσικοῦ Κράτους ὀρθοδόξων Ρώσων πατριαρχικά δικαιώματα. Τούναντίον εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ μακαρίτης Πατριάρχης ἀνεγνώριζεν ὡς ἀντιπρόσωπον ἑαυτοῦ τὸν ἐν Παρισίοις Εὐλόγιον καὶ ὅτι ἀπεδοκίμαζε τὰς ἐνεργείας τοῦ Ἀντωνίου. Ἐπειτα δέ, καίτοι δὲν ἀναγνωρίζομεν εἰς τὸν Κιέβου Ἀντώνιον τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχειν τὰς πράξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλ' ὅμως, καὶ παρὰ τὸ ἴταμόν αὐτοῦ ὕψος, συγκαταβαίνομεν, νὰ ἐρωτήσωμεν πῶς ἔπρεπε νὰ προσενεχθῆ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἐν ἐποχῇ τοιαύτης μὲν ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας ἐν Ρωσίᾳ, ἐπιειγούσης δ' ἀνάγκης ὅπως ληφθῆ μέριμνα περὶ τῶν ὀρθοδόξων, τῶν νεοσηματίστων ἀνεξαρχιτῶν κρατῶν; Ἐν ἐρημίᾳ τοιαύτῃ ὀθενδήποτε προνοίας ἀπολύτως ἐπιβεβλημένης περὶ τῶν ὀρθοδόξων τῶν

χωρῶν ἐκείνων, ἦτο καθήκον ἐπιβεβλημένον εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν δικαιοματικῶς, ἄλλως τε, κατὰ τὰ ἀνέκαθεν καθεστῶτα, ἐφ' ὅσον γνωστὰι τυγχάνουσιν αἱ ἱστορικαὶ συνθήκαι, ὑφ' ἧς αἱ ἐκκλησίαι τῶν χωρῶν τούτων περιελήφθησαν ἐν τῇ Ρωσικῇ αὐτοκρατορίᾳ. Ὁ πατριάρχης Τύχων, ἄλλως τε, ἐν τῷ μεταξὺ ἀπῆλλάγη τῆς εἰρκτῆς, ἠδύνατο δὲ ἀκωλύτως νὰ ἀπευθυνθῆ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπ' εὐθείας, ὡς εἶχε καθήκον, ὅπως διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῶν πράξεων αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Λιθουανίας. Ἐπὶ πλεόν δ' ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐπαρκέστατα ἀνέπτυξε τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης αὐτῆς πολιτείας. Ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ Ρώσος Πατριάρχης εἰσήγησεν, ἐν τίνι δικαίωματι προέβαλεν ἑαυτὸν τιμητὴν ὁ ἀνήσυχος ἱεράρχης τοῦ Κάρλοβιτς;

Ὁ σεβ. Κιέβου Ἀντώνιος ἐθεώρησεν ὡς δικαιολογητικόν, φαίνεται, τῆς τόλμης του νὰ ὑπομνήσῃ, ὅτι μέχρι τοῦδε «εἶχεν ὑψώσει φωνὴν ὑπὲρ τῶν ἀνατολικῶν καὶ ἐφανέρωνεν ἑαυτὸν φιλέλληνα καὶ λάτρην τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας». Τὸ πρᾶγμα, ὅσον καὶ ἂν θὰ ἐφαίνετο προκαλοῦν συμπάθειαν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν σεβ. Ρώσον ἱεράρχην, ἀποτελεῖ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἰδιωτικὴν αὐτοῦ ὑπόθεσιν, καθ' ὅσον οὔτε παρεκλήθη ποθὲν πρὸς τοῦτο, ἦτο δὲ καὶ παντελῶς ἄγνωστον εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς κύκλους ὅτε, προσφυγὼν εἰς Ἑλλάδα, οὐ μόνον ἔτυχε φιλοστόργου περιθάλαψος ἀλλά, καὶ ἐτιμήθη κατὰ τρόπον ἐγκαρδιώτατον καὶ ἐπισημότατον ὑπὸ τῶν θεολογικῶν κύκλων τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὰς εἰς τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν σοφὰς συμβολὰς του. Διὰ γε τὸν ἐν στόματί του εἰσέτι ἑλληνικὸν βλωμόν, δὲν ἔπρεπε ὁ καλὸς θεολόγος καὶ ἠλικιωμένος ἱεράρχης νὰ ἐπιτρέψῃ ἀκάθαρτα ῥήματα εἰς τὴν γλῶσσάν του, ἢ ὁποία ἀντὶ νὰ βυρσοδομῆ κατὰ τὰ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ Ἀντιόχειαν δι' Ἀλεξανδρείας ταξίδια ἐπὶ ζῆμίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔπρεπε νὰ σεμνολογῆ ὅταν τοὐλάχιστον ἀποτεινεται πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Γ. Π.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Καθῆκον τοῦ προσεύχεσθαι ὑπὲρ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Κυριακὴ τῶν Πατέρων—31 Μαΐου

«Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς».

(Ἰωάν. 17, 11).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.— Ὅποιαί σοβαραὶ φροντίδες εἶναι συνδεδεμέναι πρὸς τὴν διακονίαν τῶν ποιμένων

τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ σύμπας ὁ σύλλογος τῶν σήμερον δορταζομένων Ἁγίων Πατέρων: Ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐγνώριζεν ἐν πλήρει φωτὶ τὰς δυσμενεῖς συνθήκας τῆς ζωῆς τῶν Ἀποστόλων Αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ διὰ τοῦτο πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα θεομήν ὑπὲρ αὐτῶν προσευχὴν... Καὶ διδάσκει οὕτως ἡμᾶς ὅτι τὸ προσεύχεσθαι ὑπὲρ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καθήκον παντὸς χριστιανοῦ. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. Πόθεν ἀπορρέει τὸ καθήκον τοῦτο. Β'. Τί νὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῶν ποιμένων ἡμῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Πόθεν ἀπορρέει τὸ καθήκον.

Ἐπιβάλλουσι τοῦτο

1.—Ἡ υἱική πρὸς αὐτοὺς σχέσις τῶν χριστιανῶν: εἶναι πατέρες μας. Αὐτοὶ γεννῶσιν ἡμᾶς ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος...

2.—Αἱ μεγάλαι εὐθύναι καὶ τὰ βάρη τῶν ποιμένων: ὑπὲρ τῶν γενικωτέρων τῆς Ἐκκλησίας ζητημάτων, τῆς πίστεως, εἶτι δὲ ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν. Διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος ἐζητεῖ παρὰ τῶν χριστιανῶν νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν συνοδῶν του (Ἐβρ. 13, 18. Α'. Θεσ. 5, 25.) Διὰ τοῦτο ἡ Γραφή ἀλλαχοῦ λέγει: «Μνημονεῖτε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. 13, 7.)

3.—Οἱ πολλοὶ πειρασμοὶ καὶ κίνδυνοι: Ἐχουσιν ὄρα ἢ πονηρία καὶ ἢ μοχθηρία τοῦ κόσμου τούτου; Ὁ διάβολος, μισῶν τοῦ Χριστοῦ τὸ ἔργον, πόσα δὲν μηχανεύεται; Καὶ πόσοι κίνδυνοι καὶ περισπασμοὶ ἐκ ψευδαδέλφων; Τὸ παράδειγμα τῶν Οὐνιτῶν εἶναι πρόσφατον. Ἡ δὲ βιβλιοκαπηλεία τῶν Χιλιαστῶν;

4.—Διὰ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας θὰ γνωσθῇ ἡ ἀγιότης τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δοξασθῇ οὗτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ: «ἐν τοῖς ἐγγίζουσί μοι ἁγιασθήσομαι, καὶ ἐν πάσῃ τῇ συναγωγῇ δοξασθήσομαι» (Λευϊτ. 10, 3). Προσευχόμεθα νὰ εἶναι εἰς τὸ ὕψος τῶν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Τί νὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῶν ποιμένων.

1.—Νὰ διαφυλάττῃ αὐτοὺς ὁ Θεὸς ἐν τῇ ὁρθοδόξῳ καὶ ἀγνῇ πίστει καὶ ἠθικῇ-ζωῇ τοῦ Χριστοῦ. «Τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί Σου»: τῇ διδασκαλίᾳ Σου, τῇ γνώσει Σου, τῇ ζωῇ Σου...

2.—Νὰ διατηρῇ ἐν ἀπολύτῳ πρὸς ἀλλήλους ἐνώσει:

α'.—διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως

β'.—διὰ τῆς ἀγάπης

γ'.—διὰ τῶν αὐτῶν ἐλπίδων

δ'.—διὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἀννοχῆς. «Ἴνα ᾧσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς».

Πόσον ἡ πραγματικότης ἀποδεικνύει τὴν ἀνάγκην τῶν προσευχῶν τῶν πιστῶν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο; Θεέ μου, τήρει τοὺς ἀρχηγούς τῆς Ἐκκλησίας Σου ἐν τῷ ὀνόματί Σου ὕψωνε αὐτοὺς ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ παθῶν. Ἐνωσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγάπῃ Σου, ἵνα μὴ διασκορπίζωνται τὰ πρόβατά Σου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Πόσον μακρὰν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ διὰ πεικίλης ὁσῆς ἀσημοσύνης ἐκδηλοῦντες τὴν ἀνευλάβειαν αὐτῶν πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου! Πῶς αἱ πικρῆαι

καὶ ἀπογοητεύσεις καὶ κολλάκις κεκηρυγμένα κατὰ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἐχθρότητες θὰ ἀνακουφίσωσιν αὐτοὺς καὶ θὰ ὠθήσωσιν εἰς τελειότεραν τῆς ἀπώστολῆς αὐτῶν ἐκπλήρωσιν; Ἄς μὴ παραλίπωμεν τοῦ λοιποῦ νὰ εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν πνευματικῶν μας ἐν Χριστῷ πατέρων ὑπὲρ αὐτῶν δὲ προσευχόμενοι ζητοῦμεν τὸ καλὸν καὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ τοσούτων λαῶν.

E I K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡ δὲ Ἀθηνῶν διέλευσις ὑπερδιακοσίων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Ἀγγλων προσκυνητῶν, ἐπιχειρησάντων ἱερὰν ἀποδημίαν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἱερωτέρων καὶ ἱστορικωτέρων κέντρων τῆς νοτίας Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑγγυῆς Ἀνατολῆς καὶ ἣ, κατὰ τὰς γενομένας πρὸς αὐτοὺς δεξιώσεις, μετ' αὐτῶν γνωριμία καὶ κοινωνία τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν καθηγητικῶν ἡμῶν κύκλων προήγαγε τὰ μάλιστα τὴν σύσφιξιν τῶν ὑπαρχόντων ἤδη δεσμῶν ἀγάπης καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως μεταξὺ τῶν ἐκατέρωθεν παραγόντων. Τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἐγγυτέρας συμπλησιάσεως καὶ τῆς βαθυτέρας ἀμοιβαίας ψυχικῆς ἐτάσεως διετρανώθη ποικιλαχῶς ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰς προσφωνήσεις, τὰς ἀντιφωνήσεις καὶ τὰς προποίσεις, ἀπεκομίσθη δ' ἐκατέρωθεν ἡ ἐντύπωσις, ὅτι καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ ἐπίσκεψις ὑπὸ τοσούτων διακεκριμένων ἐκκλησιαστικῶν ἄμας, διανοητικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ προσωπικοτήτων συνετέλεσεν ἐν τοῖς μάλιστα εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας.

§§ Ἐδήλωσε λοιπὸν ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Σοβέτικῆς Ρωσίας ἐπίτροπος Τσιτσεριν ὅτι τοῦ κομμουνισμοῦ σημαίνοντος προπαγάνδαν, πᾶσα ἀξίωσις περὶ καταπύσεως τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας θὰ ἐσήμεναι ἀυτόχρονα ἀρνησιν τοῦ κομμουνισμοῦ. Διὰ δὲ—ἐρωτᾶται—προπαγανδίζεται ὁ κομμουνισμός; Ὡς ἠθικώτερον, πάντως, δικαιοτέρον καὶ ἀνθρωπινώτερον σύστημα κοινωνίας, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἄνθρωπος εὕρισκει τὴν εὐτυχίαν του. Ἄλλ' ἐὰν τόσας ἀρετὰς καὶ τόσα θέλητρα εἶχε τὸ σύστημα τοῦτο, οἱ λαοὶ δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην νὰ περιμένουν τὴν προπαγάνδαν διὰ νὰ τὸ δεχθῶν, οὐδὲ διὰ νὰ διαδίδεται αὕτη θὰ εἶχεν ἀνάγκην τῶν ἐκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς Γ' Διεθνούς δαπανῶνται ἀφαιρούμενα ἀπὸ τὸ στόμα τῶν λαῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν δολοφονιῶν, τὴν διάδοσιν τοῦ πένθους καὶ τῆς δυστυχίας καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐκδικήσεως. Ἀρχαί, διὰ τοιούτων μέσων προπαγανδίζόμεναι, εἶναι προφανῶς μισηταὶ εἰς τὰς κοινωνίας, τὸ γεγονός δὲ ὅτι ὀλίγα τινὲς ἐκατοντάδες

χιλιάδων τρομοκρατούν ἐν Ρωσίᾳ ἑκατομμύρια λαοῦ, μυρία δεινὰ πάσχουσι ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀπανθρώπου μπολσεβικῆς καταδυναστεύσεως, μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἔχουν ἐν ἑαυταῖς τὴν δύναμιν τῆς διαδόσεως καὶ ἐπικρατήσεως, θάττου δ' ἡ βραδίων θὰ ταφοῦν μεθ' ὅσης ἀγριότητος καὶ σκληρότητος ἤνοιξαν τάφους δι' ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

§§ Τοιαῦται ἀκριβῶς σκέψεις περὶ τῆς ἀξίας τοῦ κομμουνισμοῦ φαίνονται ἐπικρατήσασαι ἐπ' ἐσχάτων μεταξὺ τῶν ἐλληνικῶν ἐργατικῶν τάξεων, τῶν ὁποίων μερίδα τινὰ ἐξήπατα διὰ τῆς προπαγάνδας, τοῦ ἢ τρίτη διεθνῆς, διὰ τὰ τρέφονται ἐξ αὐτῆς μερικοὶ κηφήνες, δι' ἄλλην ἐργασίαν προφανῶς ἀρίκανοι. Οὕτως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν τύπον, ὅτι ἡ ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα καὶ ἐγεφοροῦσα μερίς τῶν ἐντίμων ἐργατῶν, δυσφοροῦσα διότι ἐπιτήδεῖα τινὰ ὄργανα τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας, εὐάριθμα, καταλαβόντα ἐκράτου τὴν διοίκησιν τῶν ἐργατικῶν σωματείων διὰ τῆς δολιότητος καὶ τῆς πονηρίας, εἰσβαλόντες εἰς τὸ λεγόμενον ἐργατικὸν κέντρον τὰ ἐξεδίωξαν πύξ καὶ λάξ, διότι, ἀσεβούντα πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς πεποιεθῆσαι τῆς μεγίστης πλειονοψηφίας, ἐνόουν τὰ ἐπιβληθῶν αὐτὰ—ὀλίγα—ἐπὶ τῶν πλειόνων, ὅπως δὴλα δὴ γίνεται καὶ εἰς τὸν παράδεισον τοῦ ρωσικοῦ κομμουνισμοῦ. Μ' αὖ ἐπὶ πλείον ἐμπράγματος ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ψευδοκομμουνισμὸς μάτην ἐθορύβει καὶ ἡσηγημέναι ἐνταῦθα, διότι ὅπως πολλάκις ἐτονίσσαμεν, τὸ ἐλληνικὸν ἔδαφος δὲν εἶνε πρόσφορον διὰ τοιαύτας. . . εὐτυχίας.

§§ Εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστον τὸ γεγονός ὅτι αἱ ζωτικώτεραι τῆς κοινωνίας ἀνάγκαι, ὅχι μόνον δὲν ἀφίνουσι ἀδιάφορον τὸν παρ' ἡμῖν Κληρὸν, ἀλλὰ καὶ παρέχουσιν αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως καταδείξῃ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἐκπολιτιστικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς. Τὰ σοβαρὰ ἀληθῶς θέματα, ἅτινα ἀπησχόλησαν τὸ ἐν τῇ Σιναίᾳ Ἀκαδημία συνελθόν «Ἐθνικὸν Συνέδριον», βαθύτατα ἐκτιμηθέντα ὑπὸ τῶν λογιωτέρων τῶν παρ' ἡμῖν κληρικῶν ἀπησχόλησαν αὐτούς, ὡς καὶ ἔπρεπε, καὶ αἱ ἐμπεριστατωμένα ἀγορεύσεις τῶν ἀπετέλεσαν σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὴν ἔρευνάν των, καταδείξασαι πόσον εἶναι ἐνήμερος τῶν αἰτίων τῆς κοινωνικῆς κακοδαιμονίας ὁ ἐλληνικὸς Κληρὸς καὶ πόσῃ ἔχει συνείδησιν τῶν ἐναντι τοῦ ποιμνίου ὑψίστων αὐτοῦ εὐθυνῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Διὰ Διατάγματος, τῇ 28 Μαρτίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος, διαρρίσθη ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὁ ἱερομόναχος Πολύκαρπος Ἀνδρώνης.

—Διὰ Διατάγματος, ἐκδοθέντος τῇ 17 Μαρτίου ἐν. ἔτ. ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σπηλιᾶς τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἀπεσπάρθη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαυροματίου, εἰς ἣν ἦτο μέχρι τοῦδε προσηρημένη.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 30 Μαρτίου ἐν. ἔτ. ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Τριπόλει Δευτεροβαθμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθεῖσα ποινὴ εἰς τὸν ἱερομόναχον τῆς Ἱερ. Μονῆς Βουλκάνων, τῆς Μητροπόλεως Μεσσηνίας, Χριστοφόρον Κουβσελάκην.

—Διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῇ 23 Μαρτίου ἐ. ἔτ. ἡ Ἱερὰ Μονὴ Τσιούμας, τῆς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος, συνεχωνεύθη μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως. Ὡσαύτως δι' ἐτέρου κοιούτου καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας συνεχωνεύθη ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μυρτιάς, τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας, μετὰ τῆς Ἱερ. Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, αἱ δὲ Ἱερὰ Μοναὶ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ καὶ τῆς Παναγίας «Μπάμπιανης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης ἀπεσπάρθησαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δι' ἐγγράφου αὐτοῦ ἐγνώρισε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ Ἀρχιμ. Θεοδωρήτου Βασιλοπούλου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τῆς Μητροπόλεως Κορίνθου, ὁ ἱεροδιάκονος Ἀρσένιος Λάβας, τῆς δὲ Μονῆς Στεφανίων, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, ὁ Μοναχὸς Γρηγόριος Μπαλάφας.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερ. Μονῆς «Θεοτοκίω», τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἀργης, ὁ Μοναχὸς Χρυσάφης Καλαντζής, ἀντὶ τοῦ ἀπεβίωσαντος τοιοῦτου Χριστοφόρου Γούσια.

—Ἐχορηγήθη τῷ Σεβασμ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας καὶ Σπετειῶν πενθήμερος, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἑπταήμερος καὶ τῷ Σεβ. Μαν-

νινείας πενθήμερος ἄδεια δι' Ἀθήνας. Διεβιβάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 1094 ἔγγραφο τοῦ Σεβασ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος περὶ ἀπονομῆς χάριτος εἰς τοὺς καταδικασθέντας ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλιώτιδος ἱερεῖς Μιχαὴλ Μιχαλόπουλον καὶ Ἀθανάσιον Γούλαν.

—Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνταχθὲν ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ν. Τρεμπέλα βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ ἱστορικός ὕλισμος» ἐναντίον τῶν ἀνατρεπτικῶν κοινωνιστικῶν ἀρχῶν, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Ἰ. Κορδάτου «ἡ κοινωνικὴ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821».

—Τὸ ζήτημα τῆς εὐνικτικῆς προπαγάνδας ἐπανειλημμένως ἀπησχόλησεν, ὡς ἦτο ἀκόλουθον, καὶ τὸν ἐνοριακὸν Κλήρον Ἀθηνῶν, συνελθόντα εἰς σχετικὰ συσκέψεις καὶ λαβόντα σταθερὰν ἀπόφασιν ὅπως καταπολεμήσῃ συστηματικῶς τὴν προπαγάνδα. Ὁ δὲ Α'. Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κηρύττουσι τακτικῶς ἀνά τοὺς διαφόρους συνοικισμοὺς τῶν προσφύγων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπεπειράθησαν οἱ προπαγανδισταὶ νὰ εὗρωσι προσηλύτους.

—Προσερχόμενοι ἐκ ΚΠόλεως ἀφίκοντο τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς Ἀθήνας οἱ ἐπιτελέσαντες τὴν δευτέραν «Ἀγγλοκαθολικὴν ἱεράν ἀποδημίαν» εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους τῆς Παλαιστίνης Ἀγγλοκληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ μέλη τῆς Ἄνω λεγομένης Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἧς γνωστὴ εἶναι ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κίνησις ἐν Ἀγγλίᾳ ἐν πάσῃ δοθείσῃ εὐκαιρίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ ζήτηματι τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐν τῷ τῆς παραμονῆς τοῦ Οἰκ. Πατριαρχεῖου ἐν ΚΠόλει καὶ αἱ ἔντονοι διαμαρτυρίαι καὶ διαδηλώσεις ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἄμα τῇ εἰς Πειραιᾶ ἀφίξει τῶν ἔχαιρετίσθησαν ἐκ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως, τοῦ Α' Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας. Ἀφικόμενοι δὲ εἰς Ἀθήνας κατηρθύνθησαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, ὅπου ἐγένοντο ἐπισήμως δεκτοί, προσφωνήσαντος τοῦ προϋσταμένου αὐτῶν Ἐπισκόπου πρώην Βιρμιγγάμης καὶ ἀνιφωνήσαντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐπέδωκαν δὲ πρὸς αὐτὸν ὡς δῶρον διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν λαμπρὰν καὶ καλλιτεχνικωτάτην εἰκόνα, ἀκριβὲς πανομοιότυπον τοῦ ἑσωτερικοῦ τοῦ

Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας Κων)πόλεως. Μεθ' οὗ μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθα ἐγένετο βραχεῖα δέησις «ὕπερ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» ἀνεμελιψαν δὲ τὸ «Χριστὸς ἀνάστη» καὶ ἕτερα ἱερά ἄσματα οἱ μαθηταὶ τῆς Ριζοσειῶν Σχολῆς, βαθυτάτα συγκινήσαντες τοὺς παραστάντας. Μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν παρετέθη εἰς τὰ κληρικὰ μέλη τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς Ἱερᾶς ἀποδημίας τέτοιον προσκληθέντων τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τοῦ Πρωτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τὴν δὲ ἐσπέραν ἐν δείπνῳ ἀντηλλάγησαν θερμοὶ λόγοι συμπαιθείας καὶ ἀγάπης, ὁμιλησάντων τοῦ Ἐπισκόπου πρώην Βιρμιγγάμης, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, τοῦ Μητροπολίτου Σύρου, τοῦ αἰδ. Douglas, τοῦ Κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γρηγ. Παπαμιχαήλ, τοῦ κ. Μπαλάνου, τοῦ κ. Ἀλιβιζάτου καὶ ἄλλων, τὴν δὲ ἐπαύριον οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἀνεχώρησαν προπεμφθέντες καὶ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως. Ἡ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ προσφώνησις τοῦ Ἀγγλοῦ Ἐπισκόπου, ἐπιδοθεῖσα ἐπὶ μαμβρόνης γεγραμμένη, ἔχει ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει ὡς ἑξῆς :

«Ἡμεῖς, Ἐρρῖκος Ράσσελ, Ἐπίσκοπος πρώην Βιρμιγγάμης, μετὰ 55 κληρικῶν καὶ 160 πιστῶν λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ ἐξεπληρώσαμεν τὰς εὐχὰς ἡμῶν προσκυνήσαντες τὸν κανάγιον Τάφον καὶ τὴν Βηθλεὲμ, χαίρομεν διότι ἠξιώθημεν ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ ἴδια νὰ προσεγγίσωμεν καὶ προσευχθῶμεν ὄχι μόνον ἐν τισὶ τῶν πόλεων, ὅπου ἔζησαν καὶ ἐργάσθησαν οἱ Ἀπόστολοι, Παῦλος καὶ Ἰωάννης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ ἐκείνῃ Μητροπόλει τοῦ ἀνατολικοῦ Χριστιανισμοῦ, τῇ Νέᾳ Ρώμῃ, τῇ θεμελιωθεῖσῃ πρὸ 16 ἑκατονταετηρίδων ὑπὸ τοῦ Ἰσαποστόλου Βασιλέως Κωνσταντίνου καθ' ὃν χρόνον συνηθροίζοντο ἐν Νικαίᾳ οἱ 318 Ἅγιοι Πατέρες, ὅπως ὀρίσωσι τὴν πίστιν, ἣν ἀπεκάλυψεν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐτι ζῆ ἡ Ἐκκλησία.

» Οὕτως ἐν Κύπρῳ, ἐν τῇ ὥραιᾳ ἐκείνῃ νήσῳ, ἡ Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ἦτο μεταξὺ τῶν πρώτων καρπῶν τῶν Ἑθνῶν, ἠσθάνθημεν ὡσεὶ ἀνεπαύετο ἐφ' ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα, ὅπερ ἐνέπνευσε τοὺς μακαρίους Βαρνάβαν καὶ Παῦλον. Ἐν Πάτμῳ ἐγονυπετήσαμεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου καὶ ἀνεφλέγημεν ἐκ τῆς ὀράσεως τοῦ θριάμβου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἐν Σμύρῃ ἐπενήθησαν ἐπὶ τῇ ἀποστασίᾳ τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης, ἣτις ἠνέχθη πρὸ τριῶν ἐτῶν τὴν ἀνανάωσιν τοῦ μαρτυρίου τοῦ μακαρίου Πολυκάρπου ἐν τῇ ὀλοκαυτώσει τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ σκληροῦ θανάτου τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, τοῦ ἁγίου μάρτυρος Χρυσοστόμου. Ἐν Ἐφέσῳ, ἐν τῇ σιγῇ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης εὐθείας καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐθρηνησαμεν τὴν ἀπόσβεσιν τῆς τελευταίας λυχνίας τῶν ἐπὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ ἐδεήθημεν, ὅπως ἔλθῃ ἢ ἡμέρα, ἵνα ἀναφθῶσι καὶ πάλιν ἐν τῇ μελλούσῃ δόξῃ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐν τῇ Νέᾳ Ρώμῃ, τῇ πόλει τοῦ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ θριαμβίου τοῦ Σταυροῦ, ἀντελήφθημεν τὴν ἐπονειδίστον τραγωδίαν, δι' ἣς ἐβεβηλώθη ἡ Μητροπολις τοῦ ἀνατολικοῦ χριστιανισμοῦ καὶ κάτωθεν τοῦ θόλου τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἣτις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐσχιδιάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀνθωμίου, ἵνα ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἱσταμένοι δὲ ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ τόπου, ὅπου ἱστατο ποτε ἡ χρυσοῦ Τράπεζα τοῦ Χριστοῦ, ἐδεήθημεν ὅπως τὰ δάκρυα τῆς Θεοτόκου σταματήσασιν καὶ ἡ βασιλεὺς τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σταυροῦ.

»Καὶ νῦν ἀφιχθέντες εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐν αἷς ἐγεννήθη ὁ πολιτισμός, ἐν αἷς ὁ μακάριος Παῦλος ἠγωνίσθη κατὰ τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἔθνισμοῦ, ἐπιθυμοῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος περὶ τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν τε καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύομεν.

»Ἐφ' ὅσον ἀπόκειται εἰς αὐτήν, ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ἐπομένη τῷ παραδείγματι τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου Θωμᾶ Ράνδαλλ, Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἠγωνίσθη, ὅπως ἀποδοθῇ δικαιοσύνη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας καὶ πλήρης ἐλευθερία πίστεως καὶ βίου παρασχεθῇ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, τοὺς ὀρθοδόξους. Καυχώμεθα ἐπὶ μακρᾷ ἔμμονῃ καὶ εὐσταθείᾳ ἐν τῇ πίστει τῆς ἀδαιρέτου Ἐκκλησίας, δι' ἣς ἡ Ἀνατ. Ὀρθόδ. Ἐκκλησία ἀνεδήσατο τιμιώτερον στέφανον μαρτυρίου ἐκείνου, ὃν ἔλαβεν ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς Ρώμης, καὶ διορθώμεν ὡς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν κατὰ τὴν πρόθεσιν τῆς θείας Προνοίας θὰ ἀποκατασταθῶσι τὰ πάντα καὶ τῆς γῆς πληρουμένης ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγία ἀνατολικὴ Ἐκκλησία θὰ καλύψῃ καὶ αὖθις τὸ πρόσωπον τῶν

χωρῶν αὐτῆς ὡς τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

»Ὅθεν δεόμενοι, ὅπως ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ νὰ χρησιμοποίησιν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν δοκιμασθέντα Ἑλληνικὸν Λαὸν πρὸς περαιτέρω ὑπεράσπισιν τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῶν ἐπαγγελιῶν Αὐτοῦ, ἐξαιτούμεθα τὴν εὐλογίαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ ὑμετέρου λαοῦ, ἵνα ἐπιστρέψαντες ἐν ὕψει εἰς τὴν γενέθλιον ἡμῶν γῆν χρησιμεύσωμεν ὄργανα τοῦ θελήματος Αὐτοῦ πρὸς προαγωγὴν τῆς ἐνότητος καὶ εἰρήνης τῆς ἁγίας Αὐτοῦ καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ.

Εἰς ταῦτα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήνησεν: «Εἶναι μεγάλη ἡ χαρὰ ἡμῶν ὅτι ἔλαχεν ἡμῖν κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας νὰ χαιρετίσωμεν τοὺς ἐκ τῶν Ἁγίων Τόπων τῆς Παλαιστίνης ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν πατρίδα των Ἀγγλοὺς ἐπισκόπους καὶ προσκυνητὰς τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς ἱεράς ἀποδημίας. Ἡ ἐσχάτως καθορισθεῖσα ἀποδημία αὕτη, ὡς ἐκδήλωσις βαθυτάτου θρησκευτικοῦ αἰσθημάτων, ὑπομνησκαὶ ἱερὰν συνήθειαν, ἣτις ὑπὸ τῶν πρώτων Χριστιανῶν καθιερώθη. Διότι ἤδη ὁ ἱστορικὸς Εὐσεβίος ἀναφέρει, ὅτι ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς Ὁριγένης μετέβη εἰς Παλαιστίνην πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Ἁγίων Τόπων, «ἱστορίας τῶν Ἁγίων Τόπων ἔνεκεν». Ὁ εὐσεβὴς Ἀγγλικὸς λαός, εὐτυχῆσας ἐσχάτως διὰ τῶν ἡρωϊκῶν του καὶ ἐνδόξων στρατευμάτων ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς μουσουλμανικῆς κυριαρχίας καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴν χριστιανικὴν σημαίαν ἐκεῖ, ὅπου ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τῆς ἡμισελήνου, ἦτο ἐπόμενον νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν συνήθειαν τῶν ἱερῶν ἀποδημιῶν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, διὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνήθεια δὲ αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τὰς τάσεις τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ζητούσης ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιότητα, ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἀδαιρέτου Ἐκκλησίας τῶν αἰῶνων τῶν ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Κατὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν εὐγενῶν καὶ ἱερῶν τούτων τάσεων ἡ Ἀγγλοκαθολικὴ Ἐκκλησία συναντᾷ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς. Ἡκούσαμεν εὐχαρίστως τὰς ὑμετέρας ἐντυπώσεις, σεβασμίαι καὶ εὐσεβεῖς προσκυνηταὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, καὶ χαίρομεν διότι τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην εὐρίσκετε, ὅπου αὐτὴν κατὰ τὴν ὑμετέραν περιοδείαν εἶδετε, τοιαύτην, ὅποیان ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐγνωρίσατε. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὕτω πιστεύει σήμερον, ὡς ἐπι-

στευε κατά την εποχήν τῶν Οικουμενικῶν Συνόδων. Δι' αὐτήν «Ἰησοῦς Χριστός χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ἑβρ. 13,8) Καλῶς ἐξετάζοντες αὐτήν θὰ εὕρητε τηροῦσαν ἀπαρεγκλίτως τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας· θὰ εὕρητε αὐτὴν τοιαύτην, ὅποια ἦτο ὅτε ὁ ἐκ Ταρσοῦ Θεόδωρος ἤρχετο εἰς Ἀγγλίαν ἵνα διευθύνῃ ὡς ἀρχιεπίσκοπος καὶ ποιμάνη τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς. Ὁ Θεόδωρος ἀνεπέσκει τοὺς ἀρχαιότερους καὶ πρώτους δεσμοὺς τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀναμφιβόλως οἱ πρῶτοι κήρυκες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Βρετανίᾳ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Μικρᾶς Ἀσίας προήρχοντο, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν Χριστιανικῶν ἑθῶν τῆς Ἀγγλίας, τὴν ὁποίαν εὗρον οἱ ἐκ Ρώμης Ἰεραπόστολοι. Λίαν ὀρθῶς τὸ Σαξωνικὸν χρονικὸν χαρακτηρίζον τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ δράσιν τοῦ Θεοδώρου λέγει ὅτι, πρὸ τοῦ Θεοδώρου οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀγγλίας ἦσαν Ρωμαῖοι, μετὰ δὲ τὸν Θεόδωρον ἦσαν Ἀγγλοὶ, διότι ἀπὸ τοῦ Θεοδώρου ἤρξατο ὁ ἰδιάζων ἰθαγενῆς χαρακτήρ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περίπου ἡ χριστιανικὴ Ἀνατολὴ ὑφίσταται ἀλλεπαλλήλους καὶ καταστρεπτικότητας ἀναστατώσεις καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τέως βαρβάρων, εἶτα δ' ἐκχριστιανισθέντων καὶ ἐκπολιτισθέντων λαῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῶν Μουσουλμάνων, Ἀράβων καὶ Τούρκων. Τοιαῦται ἀναστατώσεις ἐξεργάζωσαν ἀλλαγὴν λίαν ἐγκαίρως τὸν Χριστιανισμόν. Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Τερτυλλιανοῦ, τοῦ Κυπριανοῦ καὶ τοῦ Ἀβγουστίνου ἐν Καρχηδόνι οὐδ' ἔχνος ἀπομένει δυστυχῶς πρὸ πολλοῦ ἤδη. Ἀλλὰ παρομοίως πρὸς τὴν τῆς χριστιανικῆς Καρχηδόνας, καὶ πολλῶν μεζύωνας πολλάκις καταστροφᾶς ὑπέστη ἡ χριστιανικὴ Ἀνατολή, χωρὶς χάρις εἰς τὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, νὰ πάθῃ τοιοῦτό τι. Ἐπισκεφθέντες τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν εἴδετε καὶ ἠκούσατε συνεχιζομένην τὴν παράδοσιν τοῦ ἁγ. Ἰακώβου, πρώτου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ ἁγ. Κυρίλλου. Ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων ἠκούσατε τὴν πρωτότυπον γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν θεῖαν λειτουργίαν τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ἐν Ἀθήναις δὲ οὐδαμῶς θὰ δυσκολευθῆτε ν' ἀκούσητε μονονοῦχι τὴν ἀπήχησιν τῆς δημηγορίας τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ὑμετέρα ἐπίσκεψις συμπίπτει πρὸς τὴν ἐπαύριον μᾶς ἐκ τῶν πολλῶν ἀναστατώσεων τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἐν Θράκῃ. Καπνίζουσιν εἰσέτι τὰ φρικτὰ ἐρεπίτια ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς

Ἀποκαλύψεως ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ εἶνε πρόσφατον, ὡς καὶ ὑμεῖς παρατηρήσατε, τὸ μαρτυρικὸν αἷμα μυριάδων χριστιανῶν. Ἐκεῖ ὅπου ἤμαζεν ἕως χθές ὁ Χριστιανισμός, ἐπικρατεῖ σήμερον, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, ὁ Ἰσλαμισμός. Πιστεύομεν ὅμως ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εὐδοκήσῃ ὅπως καὶ ἡ δοκιμασία αὕτη τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς παρέλθῃ. Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν παρεσχέθη νέα ἀφορμὴ ἐνδείξεως ἀγάπης καὶ συμπαθείας ἐκ μέρους τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Βαθῶς συνεκίνησαν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἡ συμπάθεια πρὸς τὴν πάσχουσαν Ἀνατολὴν καὶ ἡ ἐνδειχθεῖσα πρὸς τοὺς πρόσφυγας φιλανθρωπία διὰ τῶν Ἀγγλικῶν ὀργανώσεων, πρὸ πάντων διὰ τῆς εὐεργετικωτάτης ὀργανώσεως διασώσεως τῶν παιδῶν (The save children Fund). Πῶς δὲ νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν θεσμὴν συνηγορίαν ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ τελευταίως ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μετὰ τὸ φρικτὸν τῶν Τούρκων πρᾶξιόν τιμα; Βεβαιωθῆτε, ὅτι ταῦτα πάντα ἀπεργάζονται δεσμοὺς ψυχικῆς ἐνώσεως, μόνης δυναμένης νὰ καταστήσῃ δυνατὴν, πᾶσαν ἄλλην ἐνωσιν. Διὰ πάντα ταῦτα οὐχὶ ἀπαξ ἐξεφράσαμεν πρὸς ὑμᾶς, διὰ τοῦ ὑμετέρου ἀρχιεπισκόπου Θωμᾶ Ράνδαλλ, τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ὀνόματος δὲ αὐτῆς χαιρετίζοντες ὑμᾶς ὡς ἀδελφούς, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς εὐλογήσῃ ὑμᾶς καὶ τὸν ὑμέτερον λαόν».

Τῆς μὲν προσφωνήσεως τοῦ Ἀγγλοῦ Ἐπισκόπου τὴν ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἀνέγνω ὁ αἰδεσ. Douglas τὴν δὲ ἀγγλικὴν μετάφρασιν τῆς ἀντιφωνήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὁ κ. Δ. Ἀλιβιζάτος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τὰς ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ δημοσιευμένας εἰδήσεις ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίνος, ὑπέκρινε εἰς τὴν γνώμην τῆς Ἱεραρχίας, διεβίβασε ἐντὸς τῆς χθῆς πρὸς τὴν Ἱεραν Σύνοδον τὴν ἀπὸ τοῦ Θρόνου παραίτησιν αὐτοῦ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τινὰς ἐκ Βερολίνου πληροφορίας πᾶσαι αἱ ἐθνικιστικαὶ καὶ μοναρχικαὶ ἐφημερίδες τῆς Γερμανίας ἐδημοσίευσαν εἰς περιβλεπτόν θέσιν προκήρυξιν ἀπάντων τῶν καρδινάλιων καὶ τῶν παπικῶν ἀρχιεπισκόπων πρὸς τὸν Γερμανικὸν λαόν, δι' ἧς οὗτοι ἐξώρκιζον τοὺς ψηφοφόρους νὰ καταψηφίσωσι τὸν ἐκ τῶν ὑποψηφίων Προέδρων τῆς Δημοκρατίας δόκτορα Μάρξ, ὡς προσεταιρισθέντα τοὺς κομμουνιστάς καὶ σοσιαλιστάς.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας τὸ Βατικανὸν δι' ἐπισήμου τηλεγραφήματος, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Γάσπαρι, διέψευσε τὴν εἰδήσιν «ὅτι ἐπενέβη ὅπωςδὴποτε εἰς τὰ ἑσωτερικὰ τῆς Γερμανίας καὶ δὴ εἰς τὸν τελευταῖον προεκλογικὸν ἀγῶνα».

—Πρὸ 75 ἐτῶν ἡ ἐπισκοπικὴ μεθοδιστικὴ ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς εἶχε σταίλει τὸν πρῶτον εἰς Γερμανίαν ἀντιπρόσωπόν της, ὅστις συνέπηξε τότε ἐκεῖ τὴν πρῶτην μεθοδιστικὴν ὁμάδα ἐκ 32 ψυχῶν. Σήμερον, κατὰ τὸν «Semeur Vaudois», οἱ ἐν Γερμανίᾳ μεθοδισταὶ συμποσοῦνται εἰς 3313 μετὰ 214 ἱεροκηρῶν. Σπουδαιοτάτας κοινωφελεῖς ὑπηρεσίας προσφέρει τὸ ἐξ 800 ἀδελφῶν «τάγμα τῶν διακονισσῶν».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Π. Ν. Τρεμπέλα, ὁ ἱστορικὸς ὕλισμὸς ἐξ ἐπόψεως φιλοσοφικῆς. Μελέτη ἀπολογητικῆ, ἐντολῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνταχθεῖσα. Ἀθῆναι 1925. Μετὰ σύντομον προεισαγωγὴν περὶ τῆς μελέτης τοῦ Ἰ. Κορδάτου «Ἡ κοινωνικὴ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821» ἐν τῇ ἀπολογητικῇ μελέτῃ τοῦ κ. Τρεμπέλα ἐξετάζονται τὰ ἐξῆς ζητήματα: Α'. Τι εἶνε ἱστορικὸς ὕλισμὸς. Β' Ἐλεγχος τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ ἐξ ἐπόψεως φιλοσοφικῆς καὶ ἀνθρωπολογικῆς: α) ὁ ἄνθρωπος δὲν κατάγεται ἐκ τοῦ κτήνους· β) ὁ ἄνθρωπος εἶναι λογικὴ ὕπαρξις, οὐσιωδῶς διαφέρουσα τῆς κτηνώδους· γ) θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου· 1) ἡ θρησκευτικότης τοῦ ἀνθρώπου 2) ἡ ἠθικότης τοῦ ἀνθρώπου, 3) ἐπίδρασις τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου, 4) ἀνεπαρκὲς τὸ ἠθικὸν ἰδανικὸν τοῦ Μαρξισμού, γενικὴ κρίσις ἐπὶ τοῦ Μαρξισμού. Γ'. Γενικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κορδάτου. Ἐκθεσις λαμπρὰ καὶ ζωνερά, ἐπιχειρήματα ἀδρόα καὶ πειστικώτατα, βαθυτάτη καὶ ἐπιστημονικὴ γνώσις τῶν ἐξεταζομένων ζητημάτων, εἰλικρινὴς ἀναζητήσις τῆς ἀληθείας καὶ ἀκαταμάχητος πειθῶ χαρκτηρίζουσι τὴν μελέτην ταύτην.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Αἰγίνῃ Ἱ. Μονῆς Χρυσολοντίσης προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 24ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ἐν Αἰγίνῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Αἰγίνης δύο νεαροὺς ὄνους, δεκά πέντε ἐρίφια ὄψιμα, διακοσίας εἴκοσιν ὀκάδας τυροῦ (φέτας) καὶ ἑκατὸν εἴκοσιν ὀκάδας τυροῦ ξηροῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 14ῃ Μαΐου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐρμιόνη Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀναργύρων προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 31ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Κοιλιάδος κείμενον κτήμα τῆς Μονῆς, ἀγρὸν εἰς θέσιν «Ἀγ. Δημήτριος». Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἐρμιόνη τῇ 15ῃ Μαΐου 1925 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Δουσίκων προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 17, 24 καὶ 31 μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Ν. Βουεσοπούλου τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Γαργουρίου κείμενον κτήμα τῆς Μονῆς, ἦτοι δύο ὑδρομύλους με ζευγὸς μύλοπετρῶν ἕκαστον. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Δουσίκων τῇ 5ῃ Μαΐου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσῶν Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 25ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Ἐλασσῶν, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Ἐλασσῶνος ὀκτῶ (8) κριτῶν καὶ (8) τραγῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Ἀναλήψεως τῇ 12ῃ Μαΐου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσῶν Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 25ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Ἐλασσῶν, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Π. Γαρδικῆ ἐν δαμαλίῳ ἐξ ἐτῶν, ἐν ὁμοίον τεσσάρων ἐτῶν, μίαν ἀγελάδα στείραν καὶ ἑνα βῶν δέκα ἐτῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Ἀναλήψεως τῇ 12ῃ Μαΐου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἱ. Μονῆς Καρακαλᾶ προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 24ῃ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Ναυπλίῳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Ἱ. Τσολακοπούλου τὸ ποιμνιον τῆς Μονῆς συγκαίμενον ἐξ 80 προβάτων διαφόρου γένους καὶ ἡλικίας. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Καρακαλᾶ τῇ 16ῃ Μαΐου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Διὰ τοὺς Ναοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50
Διὰ τοὺς Ἱερῆς » 50
Ἐξωτερικοῦ. Φρ. Χρ. 50
Ἀμερικῆς. Δολ. 3

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ο ΦΩΚΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

† Ο ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΟΛΕΓΟΣ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι

Τύποις “Φοίνικες”, Ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι